

"Danse, danse dukke min!"

"Ja, det er nu en vise for meget små børn!" forsikrede tante Malle; "jeg kan med bedste vilje ikke følge med!"

Men lille Amalie kunne det; hun var kun tre år, legede med dukker og opdrog disse til at blive lige så kloge, som tante Malle.

Der kom en student i huset; han læste lektier med brødrene; han talte så meget til den lille Amalie og hendes dukker, talte ganske anderledes end alle andre; det var så morsomt, fandt den lille, og dog sagde tante Malle, at han slet ikke forstod at omgås børn; de små hoveder kunne umuligt bære den snak. Lille Amalie kunne det, ja lærte endogså udenad af studenten en hel vise: "Danse, danse dukke min!" og hun sang den for sine tre dukker, de to var nye, den ene en frøken, den anden et mandfolk, men den tredje dukke var gammel og hed Lise. Hun fik også sangen at høre og var med i den.

Danse, danse dukke min!
nej, hvor frøkenen er fin!
kavaleren ligeså,
han har hat og handsker på,
bukser hvide, kjole blå,
ligtorn på den store tå.
Han er fin, og hun er fin.
Danse, danse dukke min!
Her er gamle Lisemor!
hun er dukke fra i fjor;
håret nyt, det er af hør,
panden vasket er med smør;
hun er ganske ung igen.
Kom du med, min gamle ven!
I skal danse alle tre.
Det er penge værd at se.
Danse, danse dukke min!
gør de rette dansetrin!
foden ud ad, hold dig rank,
så er du så sød og slank!
neje, dreje, snurre rundt,
det er overmåde sundt!
Det er nydeligt at se.
I er søde alle tre!

Og dukkerne forstod visen, lille Amalie forstod den,

studenten forstod den; han havde selv digtet den og sagde, at den var så udmærket; kun Tante Malle forstod den ikke; hun var kommet ud over barnlighedens plankeværk, "pjankeværk!" sagde hun, men det var ikke lille Amalie, hun synger den.
Fra hende har vi den.

* * *